

NIEDWORNY (9) *ai*

W pisowni łącznej (6), w rozłącznej (3).

e oraz o jasne.

sg m A niedworn(e)go (3). ◇ f G niedwornéj (1). ◇ n N niedworn(e) (1). ◇ pl N m pers niedworni (1). subst niedworné (1). ◇ I n niedworn(e)mi (2).

Sł stp, Cn notuje, Linde bez cytatu.

Prosty, niewykwintny; incuriosus Cn (9) : Marny łotrze coś wdziął/ Iżeś Mędrca dwornym nazał: Kogożś niedwornego znał/ Chce abyś go tu oglądał. BierEz D2; ForCnR D; Na które [gody] póyde/ áczem nie dwornéy vrody. OstrEpit A3.

Wyrażenie: »niedworne (jest) słowo, pisanie« [szyk 2:2] (4): OpecŻyw 56; iákoby piímo święte właśnie/ á bez ludzkich przyład (choć nie dwornemi słowy) brzmiało. BudNT przedm dv; Piíanie iego wżyciek kościoł Boży/ do tego cżáfu oświeca/ ktore ácz ieft wedle onych cżáfow w fłowieh nie dworne/ ále rzeczy wielkich y głębokich/ [...] pełne. SkarŻyw 201; SkorWinsz A3v.

Szereg:»prosty a niedworny« (1): a fłowa boíkié niemaią nám bytz przykré/ [...] aczkoli niegdy widzą íe nám bytz prósté a niedworné. OpecŻyw 56.

α. W funkcji rzeczownika (2) : A coś to przywiódł zá chłopá? Ezop rzekł/ wżákeś tego chciał/ Byś niedwornego oglądał BierEz D2, D2.

Synonimy: gruby, niekunsztowny, prosty.

*Cf DWORN*Y, *NIEDWORSKI*

AŻ